Ἔτος 10ον Περίοδος 4η Ἀριθ. 528

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:
ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ "ΚΟΣΜΟΣ"
"ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ΛΑΣΚΑΡΗΣ, ΜΑΝΔΩΝΗΣ"

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Εὐρωπαϊκὴ Ἀριθ. 136

ΚΟΣΜΟΣ

- ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

Σμύρνη Κυριακὴ 19/1 Ἰανουαρίου 1920

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς ἢ ἄλλο ἔγγραφον δέον νὰ φέρουν τὰς ὑπογραφὰς δύο ἐκ τῶν Διευθυντῶν καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ἐφημερίδος.

Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται γρόσια 2 1/2

Αἱ συνδρομαὶ καὶ αἱ εἰδοποιήσεις προπληρώνονται

ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΙΝ

Η πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν ἀνακοίνωσις τοῦ αὐτόθι πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας ἐκ μέρους τῆς νέας Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, αἴρει καὶ τὴν τελευταίαν σκιὰν ἀμφιβολίας ἥτις πιθανὸν νὰ ὑφίστατο ὅσον ἀφορᾶ τὰς διαθέσεις τῆς Μεγάλης Γαλλίας ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνισμοῦ μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἀποχώρησιν τοῦ κ. Κλεμανσώ.

Τὸ ὑπουργεῖον Μιλλερὰν ἔρχεται σήμερον ὄχι μόνον νὰ διαβεβαιώσῃ τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τῶν φιλικῶν διαθέσεων τῆς Μεγάλης Φίλης της ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν στενωτέραν ἀκόμη σύσφιξιν τῶν δεσμῶν οὓς μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν ἐδημιούργησεν ὁ μέγας πόλεμος.

Τί ἀνα[μ]ένει ἡ Ἑλλάς, τὸ γνωρίζει κάλλιστα βεβαίως ἡ Νέα Γαλλικὴ Κυβέρνησις ὅπως τὸ ἐγνώριζε καὶ ἡ παλαιά.

Ἐνθουσιῶσα, ἀκάθεκτος, ἀποφασισμένη εἰς κάθε θυσίαν—καὶ δὲν ὑπέστη ὀλίγας—ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ ὁλόκληρος κατῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν μεγάλων φίλων της μὲ μίαν μόνην ἀπόφασιν μίαν ἐλπίδα, μίαν ἐπιθυμίαν.

Νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐθνικήν της ἀποκατάστασιν, νὰ καταστῇ καὶ αὐτὴ Κράτος ἰσχυρὸν καὶ ἡνωμένον ὅπως ὅλοι οἱ Λαοὶ τοῦ κόσμου διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμόν της ἐν τῇ νέᾳ κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν ἣν ἐδημιούργει ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἀναμενομένη νίκη τοῦ Δικαίου κατὰ τῆς Ἀδικίας.

Καὶ ὁ πόλεμος ἔληξεν καὶ ἡ Νίκη ἐπετεύχθη καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἀδικουμένων ἤρχισε.

Θὰ ἦτο ἀγνωμοσύνη βεβαίως ἐκ μέρους μας νὰ μὴ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ἔνθυμον ὑποστήριξιν ἣν ἡ Γαλλία παρέσχεν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν Ἐθνικῶν μας δικαίων. Καὶ μεταξὺ τῶν δημιουργῶν τῆς ἀποκαταστάσεώς ἡ Ἑλλὰς θ' ἀναγράψῃ μὲ χρυσᾶ γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Κλεμανσώ.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον δὲν ἔληξεν. Η παραίτησις τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως ἐπῆλθεν εἰς στιγμὰς καθ' ἃς ἤρχιζε μόλις ὁ καθορισμὸς τῆς τύχης τῶν Ἀνατολικῶν Ἐθνῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀκόμη ὑπόδουλος Ἑλληνισμός.

Τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα ἦτο ἑπόμενον ὅτι θ' ἀνέβαινε εἰς τὰ χείλη τοῦ πάσχοντος Λαοῦ.

Τὸ ἐπρόλαβεν ὅμως ἡ γενομένη ἐπίσημος ἀνακοίνωσις τοῦ ἐν Ἀθήναις Γάλλου Πρεσβευτοῦ.

Καὶ τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τὴν ἀποδέχεται ὡς πολύτιμον ἐχέγγυον τῆς ἀπολυτρώσεώς του διὰ τὴν ὁποίαν ἠγωνίσθη, ἐπάλαισε καὶ παλαίει ἀκόμη πιστεύων ἀκραδάντως, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Δικαίου καὶ τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ τὰς ὁποίας ἀνύψωσαν ὡς Σύμβολα τοῦ ἀγῶνος των οἱ Μεγάλοι Σύμμαχοι καθ' ἣν ἡμέραν ἤγειρον τὸ ξίφος κατὰ τοῦ Μεσευρωπαϊκοῦ Μιλιταρισμοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἐν ἄρθρῳ ἀναφερομένῳ εἰς τὸ ἐν Τουρκίᾳ ἐθνικιστικὸν κίνημα, ἡ «Ἐκὼ ντὲ Παρὶ» ὑποστηρίζει ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ ἰδέα τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Τουρκίας καὶ νὰ γείνῃ δεκτὸν σύστημα διεθνοῦς ἐλέγχου ἐξασκουμένου ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος.

Η ὑπὸ τῆς Παρισινῆς ἐφημερίδος προτεινομένη λύσις δὲν λύει ἐν τούτοις τὸ τουρκικὸν πρόβλημα.

Εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Οὐΐλσων αἵτινες ἐχρησίμευσαν ὡς βάσεις τῶν διαπραγματεύσεων τῆς εἰρήνης καὶ αἵτινες ἀναγνωρίζουν εἰς τοὺς λαοὺς τὸ δικαίωμα νὰ καθορίζουν μόνοι των τὴν τύχην των.

Ἀντίκειται ἐπίσης εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ κειμένου τῆς προκαταρκτικῆς συνθήκης τῆς εἰρήνης ἥτις προβλέπει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν μὴ τουρκικῶν κοινοτήτων τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ὑπὸ τὴν προσωρινὴν κηδεμονίαν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Ἀναιρῶ ἐξ ἄλλου τὰς πολυαρίθμους ὑποσχέσεις χειραφετήσεως τὰς δοθείσας ὑπὸ τῶν Συμμάχων διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, εἰς τὰ δυναστευόμενα Ἔθνη ἅτινα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν λόγῳ ὑποσχέσεων ἔλαβον τὰ ὅπλα καὶ ἐτάχθησαν εἰς τὸ μέρος των.

Οἱ Ἕλληνες ἐξῆλθον τῆς οὐδετερότητος διὰ νὰ ἀπολυτρώσουν τοὺς ἀδελφούς των.

Οἱ Σύριοι ἔστρεψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Γαλλίαν καὶ τῆς ἐζήτησαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐθνικῶν των πόθων.

Οἱ Ἄραβες, οἵτινες πρεσβεύουν τὴν ἰδίαν θρησκείαν μὲ τοὺς Τούρκους συνειργάσθησαν ἐν τούτοις μετὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ ὅπως ἀποκτήσουν τὴν ἐλευθερίαν των.

Καὶ διὰ νὰ θραύσουν ὁριστικῶς τὰ δεσμά των, καὶ νὰ βασιλεύσουν ἐπὶ τῶν ἐδαφῶν τῶν προγόνων των οἱ Ἀρμένιοι ἀποκρούοντες μὲ περιφρόνησιν τὰς προτάσεις τῶν Τούρκων ἐπολέμησαν εἰς τὸν Καύκασον καὶ τὰ Δαρδανέλλια, εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Παλαιστίνην καὶ ἐπλήρωσαν μὲ τὸ αἷμα ἑνὸς ἑκατομμυρίου νεκρῶν, τὸν φόρον των πρὸς τὸν πολιτισμόν.

Οἱ Ἀρμένιοι ὑπέστησαν μετὰ τὴν ρωσικὴν ἧτταν ὅλον τὸ βάρος τοῦ πολέμου ἐν Ἀρμενίᾳ διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν θρίαμβον [illegible] ἀγῶνος τῶν Συμμάχων καὶ μὲ κίνδυνον ἀκόμη νὰ χαθοῦν μέχρις ἑνός.

Οἱ Ἀρμένιοι πάλιν σήμερον, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἄλλοι λαοὶ ἑτοιμάζονται νὰ ἀναλάβουν τὰ εἰρηνικά των ἔργα, ἀγωνίζονται μὲ τὰ ὅπλα [illegible], κατὰ τῶν ὀρδῶν τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ.

Οἱ Σύμμαχοι οἵτινες συνέτριψαν τὴν Γερμανίαν θὰ ὑποχωρήσουν τώρα πρὸ τῶν [illegible] ἑνὸς ηττημένου [illegible].

Εἶναι δυνατὸν μὲ [illegible] 40 ἢ 50 χιλιάδας [illegible] Μουσταφᾶ Κεμὰλ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του [illegible] τῆς Συνδιασκέψεως τῆς εἰρήνης;

Η στάσις τῶν Συμμάχων [illegible] τοῦ στρατηγοῦ [illegible] δεικνύει ὅτι [illegible] νὰ ἐπιβάλουν [illegible].

Ὄχι. Η λύσις ἡ προτεινομένη ὑπὸ τῆς «Ἐκὼ ντὲ Παρὶ» δὲν [illegible] τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα.

Οἱ Ἕλληνες, οἱ Σύριοι, οἱ Ἄραβες οἱ Ἀρμένιοι ἔπαυσαν πλέον νὰ εἶναι «κρέας γιὰ πούλημα».

Ὅλοι ζητοῦν τὴν ἀνεξαρτησίαν των.

«Ὀριὰν [illegible]» ΤΙΓΚΡΑΝ ΑΣΑΝΤΟΥΡΙΑΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀπεφάσισα τέλος καὶ ἐγὼ νὰ παρευρεθῶ εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀριστοκρατικοὺς χορούς μας καὶ θὰ φροντίσω νὰ τὸν περιγράψω ὅσο μπορῶ καλλίτερα χάριν τῶν συμπολιτῶν, διὰ νὰ μὴ ὑστερήσῃ κι' ὁ «Κόσμος» εἰς τὴν ...κοσμικὴν κίνησιν.

Η κ. Σαρδελλοβαρελοπούλου ἄρτι ἀφιχθεῖσα ἐκ Μπάντεν Μπάντεν ὅπου εἶχε πάγῃ νὰ πλυθῇ, κατὰ τὴν ὁμολογίαν της, ἔδιδε εἰς τὰ ἀριστοκρατικά της σαλόνια τὸν πρῶτον χορὸν τῆς χειμερινῆς περιόδου.

Ἐπειδὴ φυσικὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προσκληθῶ καὶ ἐγὼ ἕνεκα ποὺ δὲν τὸ ἐπιτρέπει ἡ διαβάθμισις τῶν τάξεων, παρεκάλεσα νὰ προσληφθῶ ὡς μπουφετζῆς εἰς τὸ παρὰ τὴν —πιάστε τὴν μύτη σας— Χατζησμάγογλου εὐρεῖαν λεωφόρον ἑνὸς μέτρου, μέγαρόν της.

Τί εἶδα καὶ τί ἄκουσα δὲν περιγράφονται ὁπωσδήποτε ὅμως θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς περιγράψω τὸν ἀριστοκρατικὸν αὐτὸν χορὸν ἐν μικρογραφίᾳ.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Μεγάρου τῆς κυρίας Σαρδελοβαρελοπούλου ἔβλεπον μόλις εἰσήρχοντο οἱ προσκεκλημένοι δύο...λεχέδες μὲ στολὴν Λουδοβίκου 14ου οἱ ὁποῖοι ἀκίνητοι ἔδειχναν τὴν εἴσοδον, μόλις εἰσήρχοντο εἰς τὴν αὐλὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἦσαν πελώριες γλάστρες γεμᾶτες κοπριὰ ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐφύοντο μεγαλοπρεπέστατες τσουκνίδες ἡ σκάλα, ἡ ὁποία ἔφερε τοὺς προσκεκλημένους πρὸς τὸ κοριντὸρ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ γεμάτη ἀπὸ γυμνὰ ἀγάλματα τὰ ὁποῖα ἐφύλαττε ἀπὸ τὸ ἐπάνω σκαλοπάτι ἕνας πελώριος σκύλλος χρώματος λευκοῦ μὲ μελανὰς κηλῖδας ἐκ...ψωριάσεως ὁ ὁποῖος ὑπεδέχετο τοὺς προσκεκλημένους μὲ χαρούμενες κραυγές. Γαῦ...γαῦ...γαῦ...γαῦ.

Μόλις δὲ εἰσήρχοντο οἱ προσκεκλημένοι τοὺς ἅρπαζε τὸ παλτὸ ἀπὸ τὰ χέρια μὲ τὰ δόντια του καὶ τὸ ἐπήγαινε κατὰ τεμάχια εἰς τὸ Βεστιάριον τῆς κουζίνας.

Πρὸ τῆς θύρας τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ θρόνου τῆς κυρίας Σαρδελλοβαρελοπούλου ὑπῆρχε δέρμα βοὸς τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε διὰ νὰ σκουπίζουν τὰ πόδια των οἱ προσκεκλημένοι.

Η οἰκοδέσποινα ξαπλωμένη εἰς μίαν κουνιστὴν πολυθρόναν ἐστήριζε τοὺς πόδας ἐπὶ δύο μεταξίνων μαξιλαρίων καὶ εἶχε ἐκ τῶν δύο χειρῶν τὴν μὲν δεξιὰν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ διαμερίσματα τῆς μύτης μὲ τὴν ἀριστερὰν δὲ ἐκράτει τεμάχιον μπακλαβᾶ τὸ ὁποῖον ἐμάσσα μὲ πολλὴν χάριν.

Μόλις ἀντίκρυζε τοὺς εἰσερχομένους ἔχαιρέτα διὰ κινήσεως πρὸς τὰ κάτω τῆς κεφαλῆς καὶ ἐψιθύριζε. Ὁρίστε, περᾶστε κύριε Κακομοίρη.

Τὸ ὡρολόγιον τῆς ἁγίας Φωτεινῆς μόλις εἶχε κτυπήσῃ τὴν 8ην ἑσπερινὴν καὶ σχεδὸν ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης ἐκλεκτοῦ κόσμου.

Τὰ ἠλεκτρικὰ ἠνάφθησαν καὶ ἄπλετον φῶς ἐχύθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς κυρίας Σαρδελλοβαρελοπούλου καὶ ἤρχισεν ὁ πρῶτος χορός.

Κατόπιν πολλῆς διαλογικῆς συζητήσεως ἐπεκράτησεν ἡ γνώμη τῆς κυρίας Ποδοπτέρη, ἥτις ἦτο ὑπὲρ τοῦ Φὸξ Τρότ.

Θεέ μου, τί ἁρμονικαὶ κινήσεις, τί χάρις τί κουνήματα τί γλυκάδες καὶ τί τζιριτζάτζουλες ἦσαν ἐκεῖνες;

Ὅλα τὰ ζεύγη ἐπετοῦσαν κυριολεκτικῶς, ἀλλὰ ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἔκαμαν αἱ ἑξῆς κυρίαι καὶ δεσποινίδες.

Η κυρία Φτιασιδοπούλου μετὰ τοῦ Σούλουμᾶ ἐξετρέλλαναν κυριολεκτικῶς μὲ τὰ κουνήματά των, ἡ δεσποινὶς Σαλάμη μετὰ τοῦ Τουλουμοτύρη ἐθαυμάσθησαν διὰ τὴν ἀντοχήν των ἡ δεσποινὶς Πατσᾶ μετὰ τοῦ Ποδαράκη, ὁ Αὐγολέμονος μετὰ τῆς δεσποινίδος Ριζᾶ ἐνεθουσίασαν τόσον τοὺς παρισταμένους ὥστε ἐπροκάλεσαν τὰ ποδοκροτήματα τῶν παρισταμένων. Η Μαντὰμ Κολλιαρουδῆ μετὰ τῆς θυγατρός της Ρεγκίνας, ἐθαυμάσθησαν ἀλλ' ἡ προκαλέσασα ἐνθουσιασμὸν ἦτο ἡ ματμαζὲλ Σκουμπρῆ τῆς Πατριαρχικῆς οἰκογενείας τῶν Κομήτων Λακερδάων, ἡ ὁποία ἰδιαιτέρως διὰ τὸ Φὸξ Τρὸτ ἠσκήθη ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὸ Μινὲτ ἐλ Μπάχρ τῆς Αἰγύπτου ὅπου ὡς γνωστὸν ἐφευρέθη ὁ περίφημος αὐτὸς χορός, ὁ ὀνομασθεὶς τῆς κοιλίας.

Ἀλλὰ καὶ ποίαν δὲν ἐθαυμάσαμεν συμπολῖται εἰς τὰς λαμπρὰς αἰθούσας τῆς Σαρδελλοβαρελοπούλου. Λυποῦμαι διότι ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀναφέρω ὅλας ἀνεξαιρέτως, ἀρκοῦμαι νὰ ἀναφέρω μόνον ὅσας ἐνθυμοῦμαι.

Η κυρία Λαυράκη, ἡ δεσποινὶς Σκουπόξυλου, ἡ μεγαλοπρεπεστάτη κυρία Τσουράπω, ἡ εὐειδεστάτη κυρία Λαχανίδου, ἡ Παραπούλια, ἡ Μελιτζανώ, ἡ Ψωμοτύρη, ἡ Σκουληκίδου, ἡ Βρωμιάδη, ἡ Φερετζέ, ἡ Ψυρρῆ καὶ ἡ Καρβουνιαρίδου ἅπασαι ἐφόπλουστριαι τῆς τελευταίας ὥρας καὶ αἱ ὑπὸ τὰ πιεστήρια τοιαῦται κυρία Μπουγάδα, Κοφινάκη, Σκαφιάδου καὶ Σαπουνάκη καὶ πλῆθος ἄλλων κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς ἀριστοκρατίας μας, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν μίαν σωστὴν ἀνθοδέσμην μοσχοβολοῦσαν— πιάστε τὴ μύτη σας—τῆς ὡραιότερες εὐωδίες.

Ὁ χορὸς διήρκεσε μέχρι τῆς 5ης πρωϊνῆς καὶ θὰ διήρκει ἀκόμη ἂν τυχαῖον ἀτύχημα τῆς κυρίας Σαρδελλοβαρελοπούλου δὲν διέκοπτε τὴν ὡραίαν αὐτὴν τελετήν. Η σεβαστὴ Οἰκοδέσποινα καθ' ἣν στιγμὴν ἔτρωγε τὴν πρωϊνήν της σοῦπαν κατάπιε καὶ ἓν χρυσοῦν ὡρολόγιον μετὰ τῆς χρυσῆς ἁλύσσου, τὸ ὁποῖον εἶχε πέσῃ εἰς τὸ πιάτο της καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἀποδείξῃ εἰς τοὺς προσκεκλημένους, ὅτι ξέρει καὶ αὐτὴ νὰ χορεύῃ συγγνώμην νὰ ...χωνεύῃ ἤθελα νὰ πῶ, τὸ Φὸξ ...Τρῶτε

Ἐν τέλει ἀπεχώρησαν ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι μὲ τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις εὐχόμενοι τὰ βέλτιστα εἰς τὴν κυρίαν Σαρδελλοβαρελοπούλου, ἡ ὁποία ὑπεσχέθη καὶ ἄλλας χοροεσπερίδας, καππαρώσασα μάλιστα τὸ σαντοῦρι καὶ τὴν Γκρὰν κάσσα δι' ὅλον τὸν χειμῶνα.

Ἄριστος

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΟΤΑΝ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙ ΨΗΦΟΝ Η ΓΥΝΗ — ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΗΓΗΘΗ Η ΜΟΡΦΩΣΙΣ — ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Β'.

Ὡς ἔγραψα χθὲς διὰ νὰ λάβῃ ἀποτελεσματικῶς ἡ γυνὴ πολιτικὰ δικαιώματα ἀνάγκη νὰ ἐξευρωπαϊσθῇ ἐντελῶς ἡ Ἑλλὰς διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ οὕτω ἡ ἀν[αγ]καία οἰκονομικὴ τῆς γυναικὸς χειραφέτησις. Καὶ ὅπως εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ἀνάγκαι τῆς ἐξελίξεως ἀναλλοίωτος θὰ ἐπιφέρῃ μίαν ἡμέραν αὐτὸν τὸν ἐξευρωπαϊσμὸν οὕτω πιστεύω ἀκραδάντως ὅτι αὐτοὶ οὗτοι οἱ λόγοι θ' ἀνυψώσουν εἰς ἀπώτερον μέλλον τὴν γυναῖκα ὡς τὸ πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν τοῦ ἀνδρὸς ἐπίπεδον. Καὶ τοῦτο βεβαίως ὄχι ἀποτόμως! Η ἀνωτέρω ἐξέλιξις θὰ δημιουργήσῃ μόνον τὰς προϋποθέσεις. Πρῶτον θὰ καταστήσῃ τὴν γυναῖκα «ὥριμον πρὸς διεκδίκησιν καὶ ἐξάσκησιν τοιούτων δικαιωμάτων» καὶ δεύτερον θὰ ἐπιφέρῃ «ἐξασθένησιν τῶν διαφόρων ἀντιδράσεων καὶ τῆς ἀντιστάσεως ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν».

Εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη, ὅπου ἡ γυνὴ ἔχει ἤδη ἀρκετὰ μορφωθῇ καὶ χειραφετηθῇ, ὁ ἀγὼν της στρέφεται κυρίως πλέον ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων της, δηλαδὴ ἑνὸς μεγάλου μέρους τῶν ἀνδρῶν. Οὗτος εἰς ὅλα τὰ μέρη φέρουν σχεδὸν τὰς ἰδίας ἀντιρρήσεις καὶ ἀντιπαρατάσσουν τ' αὐτὰ ἐπιχειρήματα.

Τὸ κυριώτερον, ἢ μᾶλλον τὸ κεντρικὸν ἐπιχείρημα τῶν ἀνδρῶν εἶναι ὅτι ἡ γυνὴ πρέπει ν' ἀσχολῆται μόνον περὶ τὰ οἰκιακά, ἀποφεύγουσα κάθε εἶδους ἐργασίαν ἐκτὸς τοῦ οἴκου. Πρέπει ἡ γυνὴ νὰ μένῃ «στὸ σπίτι της» διὰ τὴν διατήρησιν τῆς οἰκογενείας, τὴν διατροφὴν τῶν τέκνων κτλ. Ἀλλά, λέγουν πάλιν οἱ φίλοι τῆς γυναικός, εἶναι φυσικὸν νὰ προτιμοῦν αἱ περισσότεραι γυναῖκες τὸν γάμον, καί, ἂν εὕρουν σύζυγον, ν' ἀφιερώνωνται εἰς αὐτὸν καὶ τὰ τέκνα του. Δὲν βλέπουν ἐν τούτοις τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον γυναῖκες ποθοῦσαι νὰ ἐργασθῶσιν ὡς ἐπιστήμονες ἢ καλλιτέχνιδες, φλεγόμεναι ὑπὸ τοῦ πόθου ἐλευθέρας ζωῆς πρέπει νὰ ἐμποδίζωνται εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἀνδρός. Τέλος δὲν ἐννοοῦν διατί ἡ παραμονὴ τῆς γυναικὸς ἐν τῷ οἴκῳ νὰ παρεμποδίζῃ λογικῶς καὶ τὴν παραχώρησιν εἰς αὐτὴν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Λέγουν ὅτι, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον αἱ διάφοροι κοινωνικαὶ τάξεις, διάφορα ἔχουσαι ἐπαγγέλματα, ἑνώνονται εἰς τὸν στρατὸν καὶ εἰς τὰς κάλπας, (οὕτω) δύναται καὶ πρέπει ἐπίσης καὶ ἡ γυνὴ ἡ ὁποία, ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς μεταξὺ τῶν φύλων διανομῆς τῆς ἐργασίας ἔχει ὡς κυριώτερον πεδίον δράσεως τὴν οἰκογένειαν, ν' ἀπολαμβάνῃ ὡρισμένων καθαρῶς ἀνθρωπίνων πλέον δικαιωμάτων. Καὶ τὰ τοιαῦτα δικαιώματα, ἅτινα δύναται νὰ διεκδικήσῃ ἡ γυνή, ὡς ἄνθρωπος πλέον, εἶναι καὶ τὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικά.

Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ βαθυτέρα ἔννοια τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος καὶ τὸ ἀπώτερόν του ἰδεῶδες.

Ἐπειδὴ ὁ ἀνὴρ ἦτο ἀνέκαθεν ὁ ἀποκλειστικὸς παράγων τῆς κοινωνίας καὶ διαχειριστὴς τοῦ κράτους, ὡς πολιτικός, ὡς στρατιώτης, ὡς ἐπιστήμων, ὡς οἰκογενειάρχης κτλ. δι' αὐτὸ καὶ ἔδρεψε καὶ ἀρχὰς μόνος αὐτὸς τοὺς καρποὺς τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως, δηλαδὴ τὴν ψῆφον, ὡς σύμβολον τῶν δικαιωμάτων του ἀπέναντι τῆς πολιτείας, ἧς ἀποτελεῖ μέλος. Ἀλλ' ἡ ἐν νεωτέρᾳ ἐποχῇ ἀρχίσασα πολιτικὴ αὐτὴ ἀπελευθέρωσις τοῦ ἀτόμου θὰ εἶναι λογικῶς «ἀνεπαρκής, ἂν δὲν ἐπεκταθοῦν τὰ δικαιώματα αὐτὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰς τὴν γυναῖκα».

Η ἱστορία ὅμως δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἅλματα. Προτοῦ πληρωθῇ καὶ αὐτὸ τὸ κενὸν ὀφείλουν πρῶτον νὰ μεσολαβήσουν δύο τινά. Η οἰκονομικὴ τῆς γυναικὸς χειραφέτησις καὶ ἡ μακρά της ὠργανωμένη πάλη πρὸς ἐξουδετέρωσιν ὅλων τῶν ἐμποδίων. Τότε μόνον θὰ ἀποκτήσῃ συνείδησιν «δημιουργικὴν δικαιωμάτων».

Η γυνὴ ἑνὸς πεπολιτισμένου κράτους πρέπει νὰ ἔχῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα ἅτινα θὰ ἐπιτύχουν μίαν τοιαύτην ἀνατροφὴν τῶν τέκνων της, ὥστε νὰ δύνανται ταῦτα ν' ἀποτελέσουν μίαν ἡμέραν ἀνάξια τῆς ἀνεπτυγμένης των κοινωνίας μέλη. Ὡς παιδαγωγός, ὡς παιδίατρος, ὡς ὑγιεινολόγος, ὡς ἐπόπτρια σχολῶν κτλ. ἐξασκεῖ τὰ φυσικά της προσόντα διὰ τὴν μόρφωσιν τῆς νέας γενεᾶς ἐν εὐρυτέρᾳ καὶ ἐπιστημονικωτέρᾳ κλίμακι. Ὅλα τὰ λεγόμενα «κοινωνικὰ ἐπαγγέλματα» ἐν Γερμανίᾳ τὰ τροφοδοτούμενα ὑπὸ τοῦ κράτους ἢ τῶν διαφόρων πόλεων καὶ ἀποβλέποντα τόσον πρὸς συστηματικωτέραν ἀνατροφὴν τῶν παίδων καὶ ἐφήβων ὅσον καὶ πρὸς ἄλλους ἠθικοὺς καὶ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς, ἐξασκοῦνται σχεδὸν μόνον ὑπὸ γυναικῶν. Αὗται μορφώνονται καταλλήλως, εἰς τὰ πανεπιστήμια, ἢ εἰς τὰς ἐπὶ τούτῳ ἱδρυθείσας ἀνωτέρας ἐπαγγελματικὰς σχολὰς διὰ γυναῖκας» Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων συμπεραίνει τις εὐκόλως τὴν σημασίαν καὶ τὸ μέλλον τῆς δημοσίας γυναικείας δράσεως εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη.

Η συνεργασία τῆς γυναικὸς καθίσταται λοιπὸν οὕτω εὐρυτέρα, εἰσδύει δὲ ἡ ἐπιρροή της εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς πρακτικῆς ζωῆς καὶ τὰ ἔργα της ἀποτελοῦν σὺν τῷ χρόνῳ τὸ ἕτερον ἥμισυ τῶν στοιχείων τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Ἀποκτᾷ οὕτως εἰπεῖν ἴδιον ἐνεργητικὸν εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ διὰ νὰ τὸ διατηρήσῃ ὀφείλει φυσικὰ νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν σκόπιμον αὐτοῦ διαχείρισιν καὶ αὔξησιν. Καὶ ποῖον ἄλλο μέσον εἶναι πρὸς τοῦτο καταλληλότερον ἀπὸ τὴν ψῆφον, ἥτις εἶναι ἡ πρωτίστη ἐγγύησις προσωπικῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ δράσεως;

Ἀλλὰ καὶ μία κοινωνία μὲ ψηφιζούσας γυναῖκας θὰ ἐπέβαλεν εἰς τὰς πλείστας ἐξ αὐτῶν διάφορον τοῦ ἀνδρὸς ἐνασχόλησιν. Ἐνόσω ἡ ἀνατροφὴ τῶν παίδων γίνεται ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἐνόσω, ὅπερ ἴσως καὶ τὸ σπουδαιότερον, ἡ διαιώνισις τοῦ «εἴδους» γίνεται διὰ τῆς γυναικός, εἶναι ἀναπόφευκτον πεδίον δράσεως διὰ τὴν γυναῖκα ὁ οἶκος, τὸ «νοικοκυριό». Αὐτὸ ὅμως ὡς κοινωνίαν μὲ τὰ διάφορά της πλούσια μέσα δύναται ἐξ ἄλλου νὰ γίνῃ καὶ χωρὶς νὰ παρεμποδίζεται ἡ γυνὴ εἰς τὸν ἐπαγγελματικόν της βίον ἔξω τοῦ οἴκου. Ὅταν ὅμως μόλον τοῦτο μία ὕπανδρος γυνὴ εὑρεθῇ πρὸ ἀλληλοσυγκρούσεως τοῦ ἐπαγγέλματός της μὲ τὰ φυσικά της οἰκειακὰ καθήκοντα, ὀφείλει πάντως νὰ θυσιάσῃ τὸ πρῶτον.

Ἀπατῶνται πολὺ αἱ γυναῖκες μας νομίζουσαι ὅτι διὰ τῆς κατὰ γράμμα μιμήσεως τοῦ βίου καὶ τῶν συνηθειῶν τῶν ἀνδρῶν ἐξισώνουν ἑαυτὰς πρὸς αὐτ[ούς]. Οὕτω μᾶλλον τὸ καθῆκον τῆς κηδεμονίας τοῦ ἀνδρὸς ἐπικυρώνουν. Ἐξ ἴσου ὅμως ἀπατᾶται καὶ τὸ μέγιστον ἐκεῖνο μέρος τῶν γυναικῶν, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ τὴν χειραφέτησιν τοῦ φύλου του μόνον ὡς μέσον εὐκολωτέρας τρομοκρατήσεως τοῦ βαλαντίου τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ συζύγου πρὸς ὑπερκαλλωπισμὸν τοῦ σώματός του, ἀφήνουσα κατὰ τὰ ἄλλα τὸ πνεῦμα τῶν γυναικῶν αὐτῶν εἰς τὴν αὐτὴν πρωτόγονον σχεδὸν κατάστασιν καὶ ἐπιτρέπουσα εἰς αὐτὰς μεγαλυτέραν μόνον ἄνεσιν εἰς τὸν ἐν γένει βίον των. Τοὐναντίον. Χειραφέτησις σημαίνει διὰ τὴν γυναῖκα αὔξησιν τῶν προσπαθειῶν της, ἐπίμονον καὶ κοπιώδη ἐργασίαν πρὸς ἀπόκτησιν μορφώσεως θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς, ἐργασίαν πρὸς ἀπόκτησιν σοβαρότητος τρόπων καὶ πνεύματος καὶ τέλος ἐργασίαν πρὸς ἀπόκτησιν συνειδήσεως ἀνωτέρων καθηκόντων ἀπέναντι τῆς κοινωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας.

ΘΑΝΟΣ Γ. ΦΛΩΡΟΣ

Η ΝΕΑ ΑΡΜΕΝΙΑ

—Η ἐπίσημος ἀναγνώρισις
—Η προσωρινὴ Κυβέρνησις

Ἓν ἐπὶ πλέον λαμπρὸν φωτοβόλημα τῆς μεγάλης νίκης. Τὸ ἀπὸ αἰώνων καταλυθὲν Ἀρμενικὸν Κράτος ἀναζῇ καὶ ὁ ἐν διασπορᾷ ἀδελφὸς λαὸς ἀποκαθίσταται πάλιν ἐντὸς τῶν συνόρων τῆς πατρώας γῆς ἣν ἀφειδῶς ἐπότισε μὲ τὸ μαρτυρικόν του αἷμα.

Η εἴδησις περὶ ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως τῆς Νέας Ἀρμενίας, ἣν πρώτη ἡ ἐφημερίς μας μετέδιδε, γνωσθεῖσα πανταχοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου προυκάλεσεν εἰλικρινῆ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Καὶ δὲν ὑπάρχει σήμερον Ἑλληνικὴ ἐφημερὶς ἥτις νὰ μὴ ἀφιερώνει ἐνθουσιώδεις λέξεις διὰ τὸ πανηγυρικὸν γεγονὸς ἐγκάρδιον ἐκδηλοῦσα χαρὰν ἐπὶ τῇ εὐτυχῇ ἀποκαταστάσει χριστιανικοῦ λαοῦ ἀπαλασσομένου πλέον ὁριστικῶς τῆς τυραννίας.

Μαζὺ εἰς τοὺς χρόνους τῆς δόξης καθ' οὓς Βυζάντιον καὶ Ἀρμενία ἠγωνίσθησαν ἀπὸ κοινοῦ κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς, μαζὺ καὶ εἰς τοὺς μακροὺς χρόνους τῆς δουλείας καθ' οὓς τὸ αἷμα τῶν δύο χριστιανῶν λαῶν ἐχόρταινε τὴν δίψαν αἱμοβόρων θηρίων.

Οἱ δεσμοὶ αὐτοὶ οἱ καθαγιάσαντες τὰς σχέσεις Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων ἀνανεοῦνται σήμερον στενώτερον ἀκόμη μὲ τὴν ἐπερχομένην ἐθνικήν των ἀποκατάστασιν. Καὶ μὲ ἑνωμένα τὰ χέρια τὰ δύο Ἔθνη θὰ βαδίσουν πρὸς τὸν κοινὸν προορισμόν, τὸν ἐκπολιτισμὸν τῆς Ἀνατολῆς ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἀποκλειστικὴν καὶ πατρογονικήν των κληρονομίαν.

—Η Ἐρζερούμη

Ὁ ἄρτι ἐκ Λονδίνου εἰς Παρισίους ἐπανακάμψας πρόεδρος τῆς Ἀρμενικῆς ἀντιπροσωπείας κ. Ἀχαρουνιὰν ἐδήλωσεν πρὸς ἀνταποκριτὴν τῆς «Γεργκίρ» ὅτι εἶναι αἰσιοδοξώτατος διὰ τὰ Ἀρμενικὰ πράγματα καὶ ὅτι εἶνε βέβαιος ὅτι ἡ Ἀρμενία θὰ συμπεριλάβῃ καὶ τὴν Ἐρζερούμην.

—Η πρώτη Κυβέρνησις

Ἐν Παρισίοις ἐπῆλθε συμφωνία μεταξὺ τῶν Ἀρμενίων καὶ τῆς Τουρκίας καὶ τῶν τῆς Νέας Ἀρμενικῆς δημοκρατίας, ἤτοι τῶν ἐκ Ρωσσίας Ἀρμενίων.

Κατὰ τὴν συμφωνίαν ταύτην ἡ προσωρινὴ ἀρμενικὴ κυβέρνησις θ' ἀποτελῆται κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξ Ἀρμενίων τῆς Τουρκίας μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ διορισθῇ ὁ πρωθυπουργὸς καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ ἐξ Ἀρμενίων τῆς Ρωσσίας. Τὸ ἥμισυ τῶν μελῶν τῆς κυβερνήσεως θ' ἀνήκῃ εἰς τὸ κόμμα τῶν Τασναξατιούν.

Θὰ γίνουν δεκτοὶ βουλευταὶ εἰς τὴν ἐν Ἐριβὰν Βουλὴν καὶ Ἀρμένιοι ἐκ Τουρκίας.

Ο ΜΑΞΙΜ ΓΟΡΚΥ ΠΕΡΙ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

—Εἶναι ἀπογοητευμένος
—Η σφαγὴ τῶν Μ. Δουκῶν

Ὁ περίφημος Ρῶσος συγγραφεὺς Μαξὶμ Γόρκυ ὅστις ἐπὶ δύο καὶ πλέον ἔτη συνειργάσθη μετὰ τῶν Μπολσεβίκων ὡς μέλος τῆς Κυβερνήσεως τῆς Σόβιετ προέβη εἰς ἐνδιαφερούσας δηλώσεις πρὸς φίλους του ἐλβετοὺς δημοσιογράφους:

«Η ἐξέλιξις, εἶπε, τῆς ρωσσικῆς ἐπαναστάσεως εἶναι τόσον θλιβερὰ καὶ ἀξιοθρήνητος ὅσον καὶ τρομερά. Καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ἐνόμιζον τὴν ἐπανάστασιν ὡς τὸ μόνον μέσον πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν καταπιεζομένων, πλὴν ἠγνόουν ὅτι αὐτὴ συνοδεύετο πάντοτε ὑπὸ τοῦ τρόμου. Τώρα πολεμοῦν κατὰ τῶν ὑπερβασιῶν τῶν μπολσεβίκων διὰ ν' ἀποκαταστῇ ἐν Ρωσσίᾳ ἡ τάξις καὶ ἡ ἀσφάλεια».

Ὁ κ. Γόρκυ ἔχει πληγῇ βαθέως διὰ τὴν σφαγὴν τῶν Μεγάλων Δουκῶν ἥτις ἐγένετο ἐν Πετρουπόλει. Καθὰ λέγει εἶχεν ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ Λενὶν τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ἡ ζωὴ τῶν Μεγάλων Δουκῶν θὰ παρέμενεν ἐν ἀσφαλείᾳ, πλὴν ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῶν Σόβιετ Τσερβιτσάρκι πληροφορηθεὶς τοῦτο προέβη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀθώων.

Προκειμένου διὰ τὸ μέλλον ὁ Γόρκυ εἶναι ἀπαισιόδοξος. Κατὰ τὴν γνώμην του, εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐξεύρεσις συμβιβασμοῦ μετὰ τῶν μπολσεβίκων, οἱ ὁποῖοι δὲν δύνανται πλέον ν' ἀλλάξουν τακτικήν. Οἱ ἐπίτροποι τοῦ λαοῦ (ὡς ἀποκαλοῦνται οἱ μπολσεβῖκοι ὑπουργοί) ἐκτὸς τοῦ Λενὶν εἶναι πάντες φανατικοί, μέχρι ἀπανθρωπίας, ἀμαθεῖς καὶ ἀνίκανοι ν' ἀντιληφθοῦν τί πράττουν.

Η ἀφορμὴ τῆς ἀδυναμίας τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως ἔγκειται εἰς τὴν ἐχθρότητα τῶν χωρικῶν κατὰ τῶν ἐρυθρῶν οἱ ὁποῖοι τρομοκρατοῦν τὰ χωρία διὰ σφαγῶν καὶ ἐπιτάξεων, προκαλοῦντες οὕτω ἐξεγέρσεις καὶ ἐπαναστάσεις.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η εἰς ἄλλην στήλην δημοσιευομένη παρὰ ὑπηκόου φίλου καὶ Συμμάχου ἔθνους ἐπιστολὴ διὰ τὴν Ἀστυνομίαν μας εἶνε ἕνας ἐπὶ πλέον πολύτιμος λίθος, ὁ ὁποῖος δύναται κάλλιστα νὰ κοσμήσῃ τὸ στέμμα τῆς ἑλληνικῆς χωροφυλακῆς ἐν Σμύρνῃ, ἥτις διὰ τῆς πρὸς τὸ καθῆκον ἀφοσιώσεώς της κατώρθωσε, νὰ ἐπισύρῃ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν παντὸς εὐυπολήπτου ἀλλοδαποῦ ξένου καὶ ἡμετέρου, πρᾶγμα ποὺ ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῆς νὰ εἶνε ὑπερήφανοι διὰ τὸ ἔργον των τὸ τόσῳ ἐκπολιτιστικὸν καὶ ὡραῖον.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΜΑΣ

***

Θαυμασίως ἐκπολιτιστικὸν τὸ ἔργον τῆς ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος ἱδρυθείσης Παιδικῆς Πολυκλινικῆς. Ἐντὸς δεκαμήνου διαστήματος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως της ἐνοσηλεύθησαν δωρεὰν χιλιάδες παιδιῶν, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς σήμερον εὐγνωμονοῦν τὸ φιλανθρωπικὸν αὐτὸ ἵδρυμα, ὅπερ ἀθόρυβα καὶ στοργικὰ εἰργάσθη ὅσον ὀλίγα ἱδρύματα τῆς πόλεώς μας.

Η ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗ

Ἕνα εἰλικρινὲς εὖγε χρειάζεται καὶ εἰς τοὺς λαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἱδρύσεως τούτου ὡς καὶ εἰς τοὺς διευθύνοντας αὐτό.

ΤΩΝ ΛΑΩΝ Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

—Οἱ αἰωνίως ἀδιόρθωτοι
—Περασμένα μεγαλεῖα

Ἀπὸ τοὺς τουρκικοὺς κύκλους τῆς Κωνσταντινουπόλεως διεδόθη ὅτι ἔφθασαν οἱ μαζβατάδες τῶν νεοεκλεγέντων βουλευτῶν Υεμένης. Ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐδήλωσεν ἀφελέστατα τὰ ἑξῆς: «Δὲν γνωρίζω ἐὰν ἦλθον εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν οἱ μαζβατάδες οὗτοι. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπίθανον, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ Υεμένη δὲν εἶναι ἐκ τῶν κατεχομένων μερῶν, ἔχομεν ἐκεῖ καὶ νομάρχην.

Ὁ Κοῦρδος Μουσταφᾶ πασᾶς

Αἱ πρὸ τοῦ στρατοδικείου Κ/λεως σιφεῖς δηλώσεις τοῦ Κούρδου Μουσταφᾶ πασᾶ ἐξώργισαν εἰς ἄκρον τοὺς κομιτατικούς, οἵτινες ἀνέκαθεν ἠρνοῦντο τὰ διαπραχθέντα χωρὶς νὰ αἰσχύνωνται μάλιστα νὰ ἐπιρρίπτωσι τὸ σφάλμα εἰς τὰ θύματα. Οὕτω ἐκτὸς ἄλλου καὶ ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων ἐν τῷ μετώπῳ Αἰδινίου Χ'' Σουκρῆ βέης διὰ τηλεγραφήματός του πρὸς τὸν τύπον δηλοῖ ὅτι αἰσθάνεται λύπην διὰ τὰς ψευδεῖς περὶ Ἀρμενικῶν σφαγῶν δηλώσεις τοῦ Μουσταφᾶ πασᾶ.

— Τί γράφουν αἱ ἐφημερίδες

Η «Πεγιὰμ» ἀφοῦ ἐπιτίθεται κατὰ τῶν βουλευτῶν οὓς πάντας ἀποκαλεῖ ὄργανα τοῦ ἐθνικοῦ κινήματος, παρατηρεῖ ὅτι ὅταν αὐτοὶ ἦσαν ἐν Ἀνατολῇ, πάντες ἦσαν «λέοντες», ἅμα ὅμως ἦλθον ἐνταῦθα μετετράπησαν εἰς «γάτες», εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ δεχθοῦν καὶ τὴν παραίτησιν τῶν Δζεμὰλ καὶ Δζεβὰτ πασάδων. Ἐν τέλει εὐχαριστεῖ τὴν Κυβέρνησιν διότι κατὰ τὰς κρισίμους ταύτας στιγμὰς δέχεται τὸ βάρος τῆς εὐθύνης καὶ δὲν λυπεῖται διότι οἱ «λέοντες» ἔγειναν «γαλοί» ἀφοῦ, λέγει, ἀπὸ βουλὴν τῆς ὁποίας ὁ βίος εἶνε τόσον βραχὺς ὅσον καὶ ἡ μόρφωσις καὶ ἡ διανοητικότης αὐτῆς δὲν ἀναμένει μεγάλας ὑπηρεσίας.

Η «Ικδάμ» ἐπιθυμεῖ ὅπως οἱ βουλευταὶ σχηματίσωσι διαφόρους ὁμάδας ἵνα οὕτω καλῶς ὑπηρετήσωσι τὴν χώραν.

Η «Τασβίρ» ὁμιλοῦσα περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συνομολογήσεως δικαίας πρὸς τὴν Τουρκίαν εἰρήνης γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἂν ἀναγνωρισθοῦν τὰ δίκαιά μας ἡ Τουρκία θ' ἀποβῇ ὠφέλιμος παράγων εἰρήνης καὶ θὰ ἀποτελέσῃ καλὸν παράδειγμα εἰς ὁλόκληρον κόσμον εὑρισκόμενον ὄπισθεν αὐτῆς εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν. Ἀλλ' ἂν ἡ εἰρήνη μᾶς ἀποστερήσῃ τὰ νομιμώτερα καὶ φυσικώτερα δίκαιά μας δὲν θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ πρόληψις τῶν κινδύνων τοῦ μπολσεβικισμοῦ ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ ὁλόκληρον τὴν πεπολιτισμένην ἀνθρωπότητα, ἐπὶ πλέον δὲ θὰ ὀπισθοδρομήσῃ ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὰ θρησκευτικὰ μίση τοῦ μεσαιῶνος ἐν ὅλῃ τῇ ὀξύτητι αὐτῶν καὶ οὕτω ἄνευ λόγου θὰ χυθῇ πάλιν ἀνυπολόγιστον αἷμα.

Η «Ἀλεμδάρ» ὑπεραμυνομένη ἑαυτῆς καὶ τῆς «Πεγιὰμ» ἐπιτίθεται κατὰ τῶν λοιπῶν τουρκικῶν ἐφημερίδων, αἵτινες κατὰ μὲν τὸν πόλεμον ἐχειροκρότησαν τὰς συμφορὰς τῆς χώρας καὶ τοὺς αἰτίους αὐτῶν, τώρα δὲ ἐργάζονται ὑπὲρ τοῦ κομιτάτου.

Τύποις «ΤΥΠΟΥ»